

Hassan

Hassan is een Syrische jongen. Hij heeft twee oudere broers en twee zusjes. Zijn ouders hebben een eigen winkel en verkopen en repareren telefoons, computers en andere apparatuur.

Het leven in Syrië is door de oorlog niet makkelijk. Desondanks gaat Hassan gewoon naar school en heeft hij verder een leven zoals elk ander kind. Met leren, spelen, ravotten, vrienden, familie. Zonder al te veel verantwoordelijkheden. Dat verandert wanneer zijn ouders de dan 14-jarige Hassan vragen te vluchten naar Nederland.

Zijn broers zijn al 20 en 16 jaar. En omdat het onduidelijk is hoelang de reis naar Nederland duurt, zou de broer van 16 misschien bij aankomst te oud zijn om gezinshereniging aan te vragen. En, jongens van hun leeftijd kunnen vanaf hun 16e opgeroepen worden voor dienstplicht. Veel jongeren vluchten daarom naar Libanon. De tijd dringt. De ouders vinden Hassan oud genoeg om de reis te maken. En jong genoeg om te slagen in het aanvragen van gezinshereniging. Hassan is opeens de enige in de familie die alle verantwoordelijkheid voor de toekomst van het gezin krijgt.

Hassan woont nu negen maanden in Nederland en is twee jaar onderweg geweest. De reis was erg moeilijk. Op papier is Hassan nu 16 jaar, maar hij voelt zich veel ouder. Hij heeft zoveel meegemaakt en gezien. En hij heeft zoveel zelf moeten oplossen. Hassan is geen kind meer.

Hassan heeft nog geen verblijfsvergunning, maar daar wordt aan gewerkt. Hij woont in een woongroep voor jongeren die zonder ouders naar Nederland zijn gevlucht. Begeleiders helpen met allerlei dagelijkse zaken. Hij heeft ook een jeugdbeschermer. Zij helpt hem met zijn papieren en bespreekt andere belangrijke onderwerpen met hem, zoals bijvoorbeeld het proces van gezinshereniging, gezondheid, school en sporten.

Hassan is een slimme jongen, hij wil iets bereiken in het leven. Hij vindt school belangrijk en wil graag naar school. Hij wil de taal leren en verder leren. Maar zodra hij op school is, verliest hij snel de aandacht. Het lukt hem niet zich te concentreren. Leren gaat gewoon niet. School is geen afleiding voor hem, hij gaat steeds minder vaak naar school. Hij zit veel alleen op zijn kamer en geeft

Hij vindt school belangrijk en wil graag naar school. Hij wil de taal leren en verder leren.

aan dat hij zich niet goed voelt. De mentor en jeugdbeschermer willen hem helpen en vragen hem wel om naar school te gaan. Ze vragen hem het te proberen, ook al gaat hij niet elke dag. Ze zeggen dat het goed voor hem is om de taal te leren, dat het hem zal helpen. Maar leren lukt hem niet en dat maakt de stress voor Hassan nog groter.

Zijn familie belt vaak. Het gaat vrijwel altijd over gezinshereniging. Zijn broers stellen allerlei vragen. Hassan hoort dat zijn familie in een moeilijke situatie zit. Ze verblijven op een onveilige plek. Ze hebben zorgen om het huis en hun gezondheid. Zorgen om zijn oudere broer die nu moet kiezen, of naar Libanon vluchten, of wachten op gezinshereniging. De familie ziet geen uitweg. Hassan is hun enige uitweg: hij is de enige persoon die zijn familie kan helpen. Ze vragen hem alles te regelen en aan alles te denken. Hassan zegt steeds weer dat hij dat graag wil.

Soms vindt hij het moeilijk dat hij alles alleen moet doen. Dat hij de enige is die zijn familie kan helpen. Dat hij degene is die als jongen van 14 die hele zware reis alleen heeft moeten maken. Hassan wordt steeds stiller. Hij kan nergens meer van genieten. Als er lekker eten is, voelt hij zich schuldig omdat zijn familie geen eten heeft. Hij rookt veel en speelt de hele nacht videogames tot in de vroege ochtend. Hij kan niet opstaan, hij wil slapen. Hassan gaat nog nauwelijks naar school.

School waarschuwt dat hij moet komen. Voor Hassan is het niet belangrijk wat school doet of zegt. Voor hem is het belangrijk dat zijn familie naar Nederland komt. Er komen meerdere waarschuwingen van school. De mentor en jeugdbeschermer moeten naar school komen voor een gesprek. Ze vertellen Hassan dat ze bang zijn dat hij geschorst wordt en misschien van school wordt gestuurd. Hij geeft opnieuw aan dat hij eerst zijn familie hier wil hebben. Dan heeft hij de rust en de ruimte om te leren en naar school te gaan.

Wanneer hij zijn familie mist en behoefte heeft om te praten, belt hij zijn moeder. Ook dan gaat het gesprek over gezinshereniging en over wat hij allemaal moet regelen. Zijn moeder mist Hassan ontzettend. Ze maakt zich zorgen. Hij woont in een land waar ze niets vanaf weet.

Hij kan niet naar school en hij kan zijn familie niet helpen. Hassan voelt zich zo machteloos.

Ze hoort dat hij niet naar school gaat en dat hij de taal nog niet geleerd heeft. Ze is bang om hem te verliezen. Ze belt hem vaak huilend op, omdat ze hem zo mist. Ze wil hem zo graag weer zien. Hassan weet niet meer wat hij moet doen of zeggen. Hij wil zo graag zijn moeder helpen, zijn familie. Maar hij weet niet meer hoe.

Zijn begeleiders willen hem graag helpen en Hassan waardeert dat. Maar ze helpen hem niet, omdat ook zij iets van hem verwachten waaraan hij niet kan voldoen. Hij kan niet naar school en hij kan zijn familie niet helpen. Hassan voelt zich zo machteloos. Omdat Hassan niet meer naar school wil, school met

schorsing dreigt en het niet lukt om met zijn ouders goede afspraken te maken, besluit de jeugdbeschermer een interculturele mediator (ICM) met een Syrische achtergrond te betrekken om te achterhalen wat Hassan écht nodig heeft om naar school te kunnen gaan. De interculturele mediator maakt kennis met de jeugdbeschermer, de aandachtsfunctionaris gezinshereniging en Hassan. De mediator geeft aan dat hij ook met de ouders van Hassan wil kennismaken en samenwerken.

Hassan vertelt de mediator over zijn situatie en dat deze hem verdrietig maakt. Hij zou het fijn vinden om gewoon te kunnen praten met zijn ouders, zonder al die druk van gezinshereniging. Hij wil meer begrip van zijn familie. Het zou hem helpen wanneer zijn familie beter zou begrijpen wat er nodig is om gezinshereniging aan te vragen en hoelang het duurt. De mediator stelt voor contact op te nemen met zijn ouders en te vragen dat zij contact met hém opnemen bij vragen.

De mediator en Hassan praten ook over school. Hoe belangrijk het is dat Hassan de taal leert. En ze praten ook over **positief denken en focussen op wat goed gaat**. De mediator zegt dat hij trots is op Hassan en dat Hassan trots op zichzelf mag zijn.

Ze spreken af dat Hassan gaat proberen om naar school te gaan. En dat hij bij vragen over de procedure de mediator altijd kan bellen of appen. Een paar dagen later geeft Hassan aan dat hij wil dat de mediator contact opneemt met zijn ouders. Een grote stap voor Hassan. Het is duidelijk dat Hassan meer rust in zijn leven wil. Nog diezelfde dag spreekt de mediator de ouders. Hij legt uit dat hij betrokken is in de begeleiding van hun zoon en wat zijn rol is. De ouders vinden het fijn dat hij dezelfde taal spreekt. Ze maken zich zorgen om Hassan, ze missen hem en de procedure duurt te lang. De ICM begrijpt hun frustratie en legt uit dat het soms langer duurt dan iedereen hoopt, maar dat ze wel vertrouwen moeten houden. De Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND) gaat over de procedure en de tijd die deze in beslag neemt. Niet Nidos en niet Hassan.

De mediator vraagt de ouders om Hassan te steunen en om hem te motiveren naar school te gaan. De ouders benadrukken dat ze juist willen dat Hassan naar school gaat en dat ze school heel belangrijk voor zijn toekomst vinden. Ze beloven Hassan niet meer te vragen over de status van de gezinshereniging. En dat als ze vragen hebben, ze contact zullen opnemen met de mediator.

“Ondanks de uitleg die ze al gekregen hadden, was er nog veel onduidelijk. De mediator neemt de tijd voor de ouders om de ouders te ondersteunen en die dingen die ze niet begrijpen nog een keer toe te lichten en te herhalen.

De weken erna gaat het beter met Hassan. Hij doet zijn best om naar school te gaan en heeft meer rust. In de tussentijd heeft de mediator nogmaals contact met de familie over de gezinsherenigingsprocedure en de rol van de IND en Nidos hierin. Ondanks de uitleg die ze al gekregen hadden, was er nog veel onduidelijk. De mediator neemt de tijd voor de ouders om de ouders te ondersteunen en die dingen die ze niet begrijpen nog een keer toe te lichten en te herhalen. Hij geeft voorbeelden en tips. De extra informatie stelt de ouders meer gerust.

Dan komt de beschikking van de IND: de familie van Hassan mag naar Nederland komen. De familie heeft na aankomst nog veel vragen. Ze spreken de mediator nog regelmatig. Het contact is goed, de ouders durven vragen te stellen, ook als ze vastlopen.

Hassan woont inmiddels samen met zijn ouders. Samen proberen ze een weg te vinden om een leven op te bouwen in Nederland.

“Samen proberen ze een weg te vinden om een leven op te bouwen in Nederland.

**Wat had Hassan nodig gehad?
Herken je onderdelen uit dit verhaal?
Informeer jezelf over culturele verschillen,
hulpverlening in Nederland en jouw
rechtspositie in besluitvorming
Meer informatie kun je vinden op:
www.procademy.nl/ouders**

Deze persona is gemaakt i.h.k.v. het project Samen Sterk; een samenwerkingsproject van Nidos en ARQ Centrum'45.

Gefinancierd door de Europese Unie